

ĢENERĀLADVOKĀTA M. POJAREŠA MADURU
[M. POIARES MADURO] SECINĀJUMI,

sniegti 2006. gada 4. jūlijā¹

1. *Bundesgerichtshof* [Federālā Augstākā tiesā] (Vācija) iesniegtais lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu galvenokārt attiecas uz Pirmās direktīvas 89/104/EEK² 5. panta 1. un 3. punkta interpretāciju. Precīzāk, uz jautājumu, vai dalībvalstī reģistrētas preču zīmes īpašniekam ir tiesības aizliegt preču ar preču zīmei identisku apzīmējumu vienkāršu tranzītu caur dalībvalsts teritoriju, lai gan preču galamērķis ir dalībvalsts, kurā minētajai preču zīmei šādas aizsardzības nav un tās drīkst brīvi tirgot.

kas ietilpst 25. klasē “Apģērbi, apavi, galvassegas”³, kas tostarp tiek aizsargātas Vācijā. *Montex Holdings Ltd* (turpmāk tekstā — “*Montex*”) pārdod džinsu bikses ar nosaukumu “DIESEL” Īrijā, kur preču zīme, kas pieder *Diesel*, netiek aizsargāta.

3. *Montex* ražo džinsu bikses, eksportējot dažādas to daļas, ieskaitot atšķirības apzīmējumus, uz Poliju, izmantojot muitas plombu režīmu, veicot tur šo daļu sašūšanu un atkārtoti transportējot gatavās bikses uz Īriju.

I — Pamata prāvas fakti, atbilstošās tiesību normas un Tiesai uzdotie prejudiciālie jautājumi

2. *Diesel SpA* (turpmāk tekstā — “*Diesel*”) ir preču zīmes “DIESEL” īpašniece tām precēm,

4. 2000. gada 31. decembrī *Hauptzollamt Löbau — Zollamt Zittau* (Lēbavas Galvenā muitas pārvalde — Citavas Muitas pārvalde) (Vācija) apturēja 5076 sieviešu bikšu ar apzīmējumu “DIESEL” piegādi, kas bija paredzēta *Montex* un kas Ungārijas transporta uzņēmumam bija jāveic ar kravas mašīnu no Polijas rūpnīcas, šķērsojot Vācijas

1 — Oriģinālvaloda — portugāļu.

2 — Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmā direktīva, ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40. 1. lpp., turpmāk tekstā — “Direktīva par preču zīmēm”).

3 — Saskaņā ar pārskatīto grozīto 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumu par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām.

teritoriju. Bikses bija jātransportē nepārtrauktā tranzītā no Polijas muitas iestādes līdz Dublinas muitas iestādei, un pret iespējamo zādzību tranzīta laikā tās bija aizsargātas ar Polijas administrācijas transporta līdzeklim uzliktajām (muitas) plombām.

vedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai reģistrēta preču zīme dod tās īpašniekam tiesības aizliegt tādu preču tranzītu, uz kurām ir atveidots attiecīgais apzīmējums?

5. Pret attiecīgo preču aizturēšanas rīkojumu *Montex* iesniedza sūdzību. Tā uzskatīja, ka vienkāršs preču tranzīts caur Vācijas teritoriju nepārkāpj nekādas ar preču zīmi piešķirtās tiesības. *Diesel* savukārt uzskatīja, ka minētais tranzīts ir tās preču zīmes tiesību pārkāpums, jo pastāvēt risks, ka preces varētu tikt laistas tirgū tranzīta dalībvalstī. *Diesel* pieprasīja, lai *Montex* tiktu aizliegts veikt šo preču tranzītu caur Vācijas teritoriju vai ļaut veikt šādu tranzītu. Turklāt tā pieprasīja, lai *Montex* piesprieztu piekrist aizturēto preču iznīcināšanai vai, pēc tās izvēles, visu marķējumu un citu atšķirības apzīmējumu, kas ietver apzīmējumu “DIESEL”, noņemšanai un iznīcināšanai un lai *Montex* tiktu piespriepts segt iznīcināšanas izdevumus.

2) Ja atbilde ir apstiprinoša — vai no fakta, ka galamērķa valstī apzīmējums nav nekādi aizsargāts, var izrietēt īpašs vērtējums?

3) Ja uz pirmo jautājumu sniegta apstiprinoša atbilde un neatkarīgi no atbildes uz otro jautājumu — vai ir jāizmanto atšķirīga pieeja atkarībā no tā, vai dalībvalstij paredzētas preces izcelsme ir dalībvalstī, asociētā valstī vai trešā valstī? Vai šajā sakarā ir jāvērtē, vai prece tās izcelsmes valstī ir ražota likumīgi, vai arī, pārkāpjot minētajā valstī spēkā esošās preču zīmes īpašnieka tiesības?”

6. Pēc tam, kad *Montex* bija zaudējusi pirmajā un otrajā instancē, tā iesniedza sūdzību “*Revision*” [kasācijas] kārtībā *Bundesgerichtshof*. Šī tiesa nolēma apturēt ties-

7. Lai atbildētu uz šiem jautājumiem, Tiesai ir jāinterpretē tostarp Direktīvas par preču

zīmēm 5. pants, kas nosaka “tiesības, ko piešķir preču zīme” un kas paredz, ka:

8. Šī panta 3. punkts nosaka:

“1. Reģistrētā preču zīme piešķir īpašniekam šajā ziņā ekskluzīvas tiesības. Īpašniekam ir tiesības atturēt visas trešās personas, kas nav saņēmušas viņa piekrišanu, lietot [izmantot] komercdarbībā:

“Saskaņā ar šī panta 1. un 2. punktu cita starpā var aizliegt šādas darbības:

- a) jebkuru apzīmējumu, kas ir identisks preču zīmei attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kuri ir identiski tiem, attiecībā uz ko ir reģistrēta preču zīme;
 - a) apzīmējuma piestiprināšanu precēm vai to iepakojumam;
 - b) preču piedāvāšanu vai to laišanu tirgū, vai uzkrājumu veidošanu šiem nolūkiem, izmantojot šo apzīmējumu, vai pakalpojumu piedāvāšanu vai sniegšanu ar šo apzīmējumu nosaukumu;
 - b) jebkuru apzīmējumu, ja tā identitātes vai līdzības preču zīmei un preču vai pakalpojumu, uz ko attiecas preču zīme, identitātes vai līdzības dēļ pastāv varbūtība maldināt sabiedrību [sabiedrībai pastāv sajaukšanas iespēja], kas ietver asociācijas iespēju starp apzīmējumu un preču zīmi;
 - c) preču importu vai eksportu, izmantojot šo apzīmējumu;
 - d) apzīmējuma lietošanu [izmantošanu] darījumu dokumentos un reklāmā.”
- [..]”

9. Regula (EK) Nr. 3295/94⁴, kas bija spēkā faktu norises brīdī, arī ir atbilstoša šīs lietas vērtējumam. Šīs regulas otrais un trešais apsvērums ir šādā redakcijā:

Kopienā vai atlikšanas [neuzlikšanas] režīma attiecināšanu uz tām, kā arī noteikt atbilstošu procedūru, kas ļautu muitas dienestiem rīkoties, lai šādu aizliegumu pareizi piemērotu”.

10. Šīs regulas 1. panta 1. punkts paredz:

“tā kā viltotu preču un pirātpreču tirdzniecība nodara ievērojamu kaitējumu likumīgiem ražotājiem un tirgotājiem, autortiesību vai blakustiesību subjektiem un maldina patērētājus; tā kā pēc iespējas jānovērš šādu preču laišana tirgū un tādēļ jānosaka pasākumi, lai sekmīgi novērstu šo nelikumīgo darbību, neierobežojot likumīgās tirdzniecības brīvību; tā kā ir līdzīgi centieni sasniegt minēto mērķi arī starptautiskā līmenī;

“1. Šī regula nosaka:

- a) apstākļus, kādos muitas dienesti var rīkoties, ja preces, par kurām ir aizdomas, ka tās ir šā panta 2. punkta a) apakšpunktā minētās preces:

tā kā ir svarīgi aizliegt no trešām valstīm ievestu viltotu preču vai pirātpreču un līdzīgu ražojumu laišanu brīvā apgrozībā

— laiž brīvā apgrozībā, eksportē vai reeksportē saskaņā ar 61. pantu Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2913/92, ar ko ievieš Kopienas Muitas kodeksu^[5],

4 — Padomes 1994. gada 22. decembra Regula, kas nosaka pasākumus attiecībā uz tādu preču, kuras pārkāpi kādas intelektuālā īpašuma tiesības, ieviešanu Kopienā, kā arī eksportu un reeksportu no Kopienas (OV L 341, 8. lpp.), kas ir grozīta ar Padomes 1999. gada 25. janvāra Regulu (EK) Nr. 241/1999 (OV L 27, 1. lpp.). No 2004. gada 1. jūlija Regula (EK) Nr. 3295/94 tika aizstāta ar Padomes 2003. gada 22. jūlija Regulu (EK) Nr. 1383/2003 par muitas rīcību attiecībā uz precēm, par kurām ir aizdomas, ka tās pārkāpj atsevišķas intelektuālā īpašuma tiesības, un pasākumiem, ko veic attiecībā uz precēm, kas ir pārkāpušas šādas tiesības (OV L 196, 7. lpp.).

5 — OV L 302, 1. lpp., turpmāk tekstā — “Muitas kodekss”.

- atrod tādu preču muitas pārbaudē, kā tā paredzēta Regulas (EEK) Nr. 2913/923 37. pantā, uz kurām attiecināts neuzlikšanas režīms minētās regulas 84. panta 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē, kuras deklarējot reeksportē vai kuras ievie brīvās tirdzniecības zonā vai brīvās tirdzniecības zonas noliktavā minētās regulas 166. panta nozīmē;

kas ir identiska preču zīmei, kura ir likumīgi reģistrēta tāda paša veida precēm, vai arī ko pēc būtiskām pazīmēm nevar atšķirt no šādas preču zīmes, un kas tādējādi pārkāpj attiecīgās preču zīmes īpašnieka tiesības, kas paredzētas Kopienas tiesību aktos vai tās dalībvalsts likumos, kurā iesniegts pieprasījums muitas dienestiem rīkoties,

un

- b) pasākumus, ko veic kompetentās iestādes attiecībā uz minētajām precēm, ja konstatēts, ka tās patiešām ir šā panta 2. punkta a) apakšpunktā minētās preces.”

[..]”

11. Šī paša panta 2. punkts nosaka: “Šajā regulā:

- a) “preces, kas pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības” ir:

- “viltotas preces”, proti:

- preces, ieskaitot to iepakojumu, uz kurām bez atļaujas ir preču zīme,

II — Vērtējums

12. Iesniedzējietas uzdotos jautājumus pamatā var apvienot vienā jautājumā, uz kuru ir jāatbild visaptveroši, — vai preču zīme tās īpašniekam dod tiesības aizliegt preču, uz kurām ir norādīts preču zīmei identisks apzīmējums un kas ir ražotas trešā valstī, tranzītu caur dalībvalsts teritoriju, kurā šī preču zīme ir aizsargāta, lai gan preču galamērķis ir dalībvalsts, kurā tās drīkst brīvi tirgot tādēļ, ka šajā dalībvalstī minētajai

preču zīmei šādas aizsardzības nav? Lai atbildētu uz šo jautājumu, vispirms ir skaidri jānosaka, kāds muitas režīms tika piemērots precēm brīdī, kad tās aizturēja Vācijā.

pievienošanās Eiropas Savienībai, un tās nebija brīvā apgrozībā Kopienā.

13. Saskaņā ar Muitas kodeksa 91. panta 1. punkta a) apakšpunktu “ārējā tranzīta procedūra atļauj Kopienas muitas teritorijā pārvietot no viena punkta uz otru [...] ārpuskopienas preces, neattiecinot uz tām ievedmuitas nodokļus un citus maksājumus vai tirdzniecības politikas pasākumus”. Tātad ir runa par režīmu, kas pamatā attiecas uz precēm, kas ir ražotas trešās valstīs un kas nav brīvā apgrozībā Kopienā.

15. Muitas kodeksa 92. pants paredz, ka “ārējā tranzīta procedūra tiek izbeigta, kad preces un atbilstošie dokumenti tiek uzrādīti galamērķa muitas iestādē, ievērojot attiecīgos procedūras noteikumus”. Tātad atmuitošana un muitas plombu noņemšana, kas precēm bija uzliktas tranzīta laikā, bija jāveic preču galamērķa muitas punktā Īrijā. Tātad preces pirmo reizi brīvā apgrozībā Kopienas teritorijā tiktu laistas Īrijā.

14. Šajā lietā netiek apstrīdēts, kā to cita starpā savos apsvērumos norādīja Vācijas valdība un Eiropas Kopienų Komisija, ka brīdī, kad attiecīgās preces 2000. gada 31. decembrī tika aizturētas Lēbavas [*Löbau*] muitas punktā, tām bija piemērots ārējā tranzīta neuzlikšanas režīms⁶. Saskaņā ar iesniedzējtiesas paskaidrojumiem, šīs preces ir sieviešu bikses, kuru izcelsme ir Polija pirms šīs valsts

16. Tiesa sprieduma lietā *Polo/Lauren*⁷ 34. punktā ir nospriedusi, ka ārpuskopienas preču ārējais tranzīts balstās uz juridisku fikciju. Ārējā tranzīta laikā precēm nepiemēro nedz atbilstošus ievedmuitas nodokļus, nedz arī tirdzniecības politikas pasākumus. Viss notiek tā, it kā pirms preču laišanas brīvā apgrozībā, kam bija jānotiek Īrijā, tās nebūtu ievestas Kopienas teritorijā.

6 — Skat. Muitas kodeksa 84. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

7 — 2000. gada 6. aprīļa spriedums lietā C-383/98 (*Recueil*, I-2519. lpp.).

17. Polijas Republika vēl nebija Savienības dalībvalsts brīdī, kad attiecīgās šīs valsts izcelsmes preces tika aizturētas Vācijā, tranzīta laikā uz galamērķi Īrijā. Tā rezultātā, atbildot uz iesniedzējtiesas jautājumu, nav jāizvērtē hipotētiskā iespēja, saskaņā ar kuru preču izcelsmes valsts esot Polija pēc šīs jaunās dalībvalsts pievienošanās Savienībai. Šajā sakarā vienīgais atbilstošais jautājums ir par to, vai fakts, ka brīdī, kad preces tika aizturētas Vācijā, Polijas Republika bija nevis vienkārša trešā valsts, bet Savienības asociētā valsts⁸, pēc būtības groza lietas vērtējumu. Es domāju, ka uz šo jautājumu ir jāatbild noraidoši.

režīmā tad, kad 2000. gada 31. decembrī tās tika aizturētas Vācijā. Šajā lietā attiecīgo preču izcelsme ir Polija, un tikai kopš 2004. gada 1. maija Polija ir pilntiesīga Kopienas muitas teritorijas dalībvalsts.

18. Asociācijas līguma mērķis bija tikai radīt atbilstošus apstākļus Polijas Republikas pakāpeniskai integrācijai Kopienā, lai nodrošinātu tās iespējamo iestāšanos Savienībā, savukārt EK līguma mērķis ir iekšējā tirgus izveidošana⁹. Lai gan šādos apstākļos Asociācijas līgums paredzēja pakāpenisku brīvās tirdzniecības zonas izvedi starp Poliju un Kopieni¹⁰, tas nenozīmēja, ka attiecīgās preces vairs neatradās ārējā tranzīta muitas

19. Pēc šīs atkāpes es atgriežos pie galvenā jautājuma šajā lietā — noskaidrot to, vai preču zīmes īpašniekam Vācijā ir tiesības aizliegt preču ārējo tranzītu šīs valsts teritorijā tādēļ, ka šis tranzīts būtu viņa ar preču zīmi piešķirto tiesību pārkāpums Vācijā.

20. Direktīvas par preču zīmēm 5. panta 1. punkts paredz, ka īpašniekam ir tiesības atturēt visas trešās personas, kas nav saņēmušas viņa piekrišanu, izmantot komercdarbībā jebkuru apzīmējumu, kas ir identisks vai kas var radīt sajaukšanu ar reģistrēto preču zīmi. Šī panta 3. punkts ietver to komercdarbību nepilnīgu sarakstu, ko preču zīmes īpašnieks var aizliegt. Šo aizliegumu sarakstā ir iekļauts imports un eksports, bet netiek iekļauts ārējais tranzīts, kas tieši ir attiecīgā situācija šajā lietā.

8 — Pamatojoties uz Eiropas Nolīgumu par asociācijas izveidošanu starp Eiropas Kopienām un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Polijas Republiku, no otras puses, kas Kopienas vārdā ir noslēgts un apstiprināts ar Padomes un Komisijas 1993. gada 13. decembra Lēmumu Nr. 93/743/EK, EOTK, *Euratom* (OV L 348, 1. lpp., turpmāk tekstā — "Asociācijas līgums").

9 — 2001. gada 27. septembra spriedums lietā C-63/99 *Gloszczuk* (*Recueil*, I-6369. lpp., 50. punkts).

10 — Skat. Asociācijas līguma 7. pantu un 2. pantu Asociācijas līguma protokolā Nr. 1 par tekstilizstrādājumiem un apģērbi.

21. 2005. gada 18. oktobra spriedumā lietā *Class International*¹¹ Tiesa īpaši atgādināja, ka, kolidz ārpuskopienas preces tiek ievestas Kopienā ārējā tranzīta muitas režīmā vai muitas noliktavā uzglabāšanas režīmā, tās nav brīvā apgrozībā Kopienā. Šādos apstākļos vienīgā faktiskā šo preču ieviešana Kopienas teritorijā ārējā tranzīta un procedūras uzglabāšanai muitas noliktavā ietvaros nav “imports” Direktīvas par preču zīmēm 5. panta 3. punkta c) apakšpunkta izpratnē un nenozīmē “[preču zīmes] izmantošanu komercdarbībā” šī panta 1. punkta izpratnē¹².

22. Tādējādi šajā spriedumā Tiesa secināja, ka Direktīvas par preču zīmēm 5. panta 1. punkts un 3. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka preču zīmes īpašnieks nevar iebilst pret vienīgu faktu, ka, piemērojot ārējā tranzīta procedūru, Kopienā ievēd ar šo preču zīmi aptvertas preces, kuras minētais īpašnieks agrāk vēl nav laidis Kopienas tirgū vai kuras nav laistas tirgū ar viņa piekrišanu¹³.

23. No tā pamatā izriet, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru, lai noteiktu, vai preču ieviešana

dalībvalsts teritorijā, piemēram, ārējā tranzīta procedūras ietvaros, paredz to izmantošanu komercdarbībā un tādādi pārkāpj šīs preču zīmes aizsardzību šajā dalībvalstī, ir jāņem vērā preču zīmes funkcijas¹⁴. Preču zīmes īpašnieks tiesības aizliegt preču zīmes izmantošanu, ko veic trešā persona, var piemērot tikai tad, ja ir apdraudētas preču zīmes funkcijas un it īpaši tās pamatfunkcija — nodrošināt patērētājiem preces izcelsmi¹⁵.

24. Ir arī jānoskaidro, vai tāds tranzīts kā tas, kas tiek izskatīts šajā lietā, var kaitēt *Diesel* kā preču zīmes īpašnieces Vācijā interesēm, ņemot vērā šīs preču zīmes pamatfunkcijas.

25. Šajā sakarā izšķirošais fakts ir preču tirdzniecība. Preču laišana apgrozībā tranzīta valstī, kurā preču zīme tiek aizsargāta, var apdraudēt preču zīmes pamatfunkcijas šajā valstī. Tiesa iepriekš minētajā spriedumā lietā *Class International* uzskatīja, ka, lai preču

14 — Kā to savu secinājumu iepriekš minētajā lietā *Class International* 28. punktā atgādināja ģenerāladvokāts Džeikobss [Jacobs].

15 — 2002. gada 12. novembra spriedums lietā C-206/01 *Arsenal Football Club (Recueil, I-10273. lpp., 51. punkts)*. Kā to Tiesa vairākkārt ir apstiprinājusi, preču zīmes pamatfunkcija ir garantēt patērētājam vai gala izmantotājam ar preču zīmi aptvertās preces vai pakalpojuma izcelsmes identitāti, ļaujot viņam šo preci vai pakalpojumu atšķirt no precēm vai pakalpojumiem ar citu izcelsmi, nesajaucot tos. Skat. 1978. gada 23. maija spriedumu lietā 102/77 *Hoffmann-La Roche (Recueil, 1139. lpp., 7. punkts)*; 2002. gada 18. jūnija spriedumu lietā C-299/99 *Philips (Recueil, I-5475. lpp., 30. punkts)* un iepriekš minēto spriedumu lietā *Arsenal Football Club* (48. punkts).

11 — C-405/03 (Krājums, I-8735. lpp., 36. un 37. punkts).

12 — Turpat, 44. punkts.

13 — Turpat, 50. punkts.

zīmes īpašnieks varētu iebilst pret preču ieviešanu dalībvalsts teritorijā, precēm jābūt ievestām Kopienas teritorijā, kur preču zīme ir aizsargāta, lai šajā teritorijā tās “izmantotu komercdarbībā”¹⁶.

tiesību īpašais priekšmets”¹⁹. Kad attiecīgā prece patiešām ir paredzēta “*tirdzniecībai*” nevis Francijas teritorijā, kur tā veic tikai *tranzītu*, bet gan citā dalībvalstī”²⁰, kurā to neaizsargā un tādā var likumīgi pārdot, nevar apgalvot, ka tiek apdraudētas rūpnieciskā īpašuma tiesības tranzīta valstī. Otrajā iepriekš minētajā spriedumā lietā *Rioglass* un *Transremar* Tiesa arī sprieda par preču tirdzniecību tranzīta valstī un secināja, ka “tranzīts [...] neietver nekādu attiecīgo preču tirdzniecību un tādējādi tas nevar apdraudēt preču zīmju tiesību specifisko priekšmetu”²¹.

26. No sprieduma lietā Komisija/Francija¹⁷ un vēlāk arī no sprieduma lietā *Rioglass* un *Transremar*¹⁸ skaidri izriet, ka preču tirdzniecībai ir atzīta galvenā loma, lai konstatētu preču zīmes īpašnieka tiesību apdraudējumu tranzīta valstī. Lai gan šie abi spriedumi attiecas uz Kopienas preču brīvu apriti, tie norāda, ka rūpnieciskā īpašuma tiesību jomā tikai preču tirdzniecības akti var apdraudēt preču zīmes īpašnieka tiesības tranzīta valstī. No tā izriet, ka šādu aktu neesamības gadījumā nav iespējams konstatēt to, ka pastāv preču zīmes īpašnieka tiesību pārkāpumi tranzīta valstī.

27. Iepriekš minētajā spriedumā lietā Komisija/Francija Tiesa atzīmēja, ka “uz tranzītu [...] nav attiecināms rūpnieciskā īpašuma

28. Attiecībā uz tādu tranzītu kā šajā lietā preču zīmes īpašnieka tiesību apdraudējumu tranzīta valstī varēs konstatēt tikai tad, ja būs pamatotas aizdomas par to, ka šīs preces varētu laist apgrozībā šajā valstī. Tātad rodas jautājums par to, kādi būs atbilstošie pierādījumi, lai pamatotu šādas aizdomas. Neesot šādiem pierādījumiem, vienkāršs ārējais tranzīts nevar apdraudēt tādas preču zīmes pamatfunkcijas, kas Vācijā pieder *Diesel*.

16 — Iepriekš minētais spriedums lietā *Class International*, 34. punkts. Skat. arī šī paša sprieduma 58. un 59. punktu.

17 — 2000. gada 26. septembra spriedums lietā C-23/99 (*Recueil*, I-7653. lpp.).

18 — 2003. gada 23. oktobra spriedums lietā C-115/02 (*Recueil*, I-12705. lpp.).

19 — 43. punkts.

20 — Iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Francija, 44. punkts (mans izcelsms).

21 — Iepriekš minētais spriedums lietā *Rioglass* un *Transremar*, 27. punkts.

29. Pretēji tam, ko savos rakstveida apsvērumos un tiesas sēdē apgalvo *Diesel*, fakts, ka pastāv risks, ka preces nesaņiedz paredzēto galamērķi Īrijā un ka teorētiski tās varētu nelikumīgi pārdot Vācijā, pats par sevi neļauj apgalvot, ka tranzīts apdraud preču zīmes pamatfunkcijas Vācijā. Ja būtu jāpiekrit šai tēzei, tā novestu pie atzinuma, ka jebkāds preču, uz kurām norādīts apzīmējums, ārējais tranzīts būtu uzskatāms par preču zīmes izmantošanu komercdarbībā Direktīvas par preču zīmēm 5. panta 1. punkta izpratnē. Šāds secinājums būtu pretrunā iepriekš minētajai Tiesas judikatūrai.

30. Principā ir saprātīgi uzskatīt, ka šajā gadījumā *Montex* savas preces pārdos Īrijā, kur tai ir tiesības to darīt likumīgi. Ir skaidrs, ka *Montex* varētu gūt tūlītēju peļņu, ja tā uzsāktu nelikumīgu šo preču tirdzniecību dalībvalstīs, kurās *Diesel* ir likumīgi reģistrējusi savu preču zīmi. Tomēr šāda stratēģija varētu radīt *Montex* nopietnus zaudējumus pat īstermiņā. Uzsākot šādu nelikumīgu tirdzniecību, iespēja nogādāt šīs preces Īrijā ar ārējā tranzīta muitas procedūru caur citu dalībvalstu teritorijām, kurās šī preču zīme ir aizsargāta, kļūtu arvien grūtāka un palielinātos risks, ka preces var aizturēt tranzīta valsts muitas iestādes.

31. Manuprāt, *Montex* preču, uz kurām ir "DIESEL" apzīmējums, ārējais tranzīts aizplombētā transportā *prima facie* nav tādas preču zīmes tiesību pārkāpums, kas Vācijā pieder *Diesel*. Šāds tranzīts nerada iespēju saskarsmei ar tirdzniecības apriti šajā valstī, kas varētu apdraudēt preču zīmes pamatfunkcijas. Valsts tiesai būs jāveic šīs lietas apstākļu pārbaude. Jebkurā gadījumā, veicot šo pārbaudi, ir jāņem vērā fakts, ka iespējama risks saistībā ar to, ka tranzīta laikā notiek pārkāpumi, acīmredzami ir nepietiekams, lai vienkāršu ārējo tranzītu pielīdzinātu preču zīmes izmantošanai komercdarbībā Direktīvas par preču zīmēm 5. panta 1. un 3. punkta izpratnē.

32. Preču zīmes tiesību pārkāpumu tranzīta valstī var konstatēt tikai tad, ja pastāv pazīmes, kas ļauj saprātīgi pieņemt, ka preces, uz kurām ir norādīts apzīmējums "DIESEL", netiks pārdotas tikai Īrijā, bet arī citās valstīs, kur šī preču zīme tiek aizsargāta, tostarp tranzīta valstī. Kādām ir jābūt šīm pazīmēm, lai pamatotu aizdomas par to, ka *Montex* uzsāks šo preču tirdzniecību Vācijā?

33. Iesniedzējtiesai nav skaidrs, kāda nozīme šīs lietas izvērtēšanā ir tam, ka šīs preces izcelsmes valstī ir ražotas likumīgi vai nē. Vispirms es pievērsīšos šim jautājumam, lai noskaidrotu šādu faktu iespējamo atbilstību tam, lai konstatētu preču zīmes īpašnieka tiesību pārkāpumu tranzīta valstī. Nobeigumā es izskatīšu Regulu Nr. 3295/94 un Tiesas judikatūru attiecībā uz šīs regulas interpretāciju, lai pierādītu tās atbilstību, atbildot uz šajā lietā uzdotajiem jautājumiem.

A — *Preču ražošanas likumīgais vai nelikumīgais raksturs trešā izcelsmes valstī*

34. Pretēji Vācijas valdības un Komisijas nostājai, es nedomāju, ka tam, ka saskaņā ar Polijas preču zīmju tiesībām šīs preces Polijā tika ražotas likumīgi vai nelikumīgi, ir nozīme, lai atbildētu uz jautājumu, vai Vācijā tiek apdraudētas *Diesel* kā preču zīmes īpašnieka šajā valstī tiesības.

35. Pirmkārt, pārbaude, vai tiek pārkāptas preču zīmes pamatfunkcijas dalībvalsts teri-

torijā, kur šīs preces atrodas ārējā tranzīta režīmā, nevar būt atkarīga no secinājuma par šīs preces ražošanas likumīgo vai nelikumīgo raksturu trešā izcelsmes valstī. Tas uzliktu pienākumu tranzīta valsts iestādēm pārzināt visas preču zīmju tiesības trešās valstīs, kurās šīs preces ir ražotas.

36. Otrkārt, es uzskatu, ka vienīgās atbilstošās pazīmes tam, lai konstatētu *Diesel* preču zīmes tiesību apdraudējumu Vācijā, ir tās, kas ļauj pamatot aizdomas par to, ka tranzītā esošās preces *Montex* pārdos nevis Īrijā, bet gan tranzīta valstī. Ja izrādās, ka *Montex* uzsāk vai agrāk ir uzsākusi preču, uz kurām ir "DIESEL" apzīmējums, *tirdzniecību* vai nu tranzīta valstī vai citā valstī, var būt pat trešā valstī, kurā *Diesel* preču zīme tiek aizsargāta, tad tā ir noteicošā pazīme, lai pamatotu šādas aizdomas.

37. Jebkurā gadījumā valsts tiesai būs jāpārbauda, vai tās rīcībā esošie elementi pierāda to, ka *Montex* ir uzsākusi Vācijā vai kādā citā valstī, kurā ir aizsargāta *Diesel* preču zīme, savu preču, uz kurām ir "DIESEL" apzīmējums, *tirdzniecību*.

B — Regula Nr. 3295/94

rijā, ko savukārt pieprasa Regulas Nr. 3295/94 2. un 11. pants, būtu jāsecina, ka šie regulas noteikumi iestājas pret minētajām valsts normām²⁴.

38. Šai lietai atbilstošās Direktīvas par preču zīmēm 5. panta interpretāciju nevarētu apstrīdēt ar to, ka tiek ņemta vērā Regula Nr. 3295/94 un Tiesas judikatūra par pasākumiem, kas ir jāpieņem saistībā ar viltotu preču, pirātpreču vai līdzīgu ražojumu laišanu brīvā apgrozībā Kopienā.

39. Ir jāatgādina, ka Tiesa spriedumā lietā *Rolex*²², kas attiecas uz Regulas Nr. 3295/94 interpretāciju, atgādināja, ka šī regula aizliedz viltotu preču vai pirātpreču tranzītu caur dalībvalstu teritoriju uz trešām valstīm un ka šādam tranzītam ir jāpiemēro sankcijas. Šajā spriedumā Tiesa apstiprināja, ka Regulas Nr. 3295/94 1. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ir piemērojams tad, ja no trešās valsts importētas preces to tranzīta uz citu trešo valsti gaitā dalībvalsts muitas iestādes aiztur uz laiku pēc sabiedrības, kas ir īpašniece tiesībām, uz kuru pārkāpumu tiek norādīts, lūguma²³. Tā rezultātā un kā to arī apstiprināja Tiesa, — kad atbilstošie valsts tiesību akti neaizliedz un neparedz sankcijas viltotu preču tranzītam attiecīgās dalībvalsts terito-

40. Tomēr es nedomāju, ka no šīs regulas un iepriekš minētās Tiesas judikatūras var secināt, ka vienkāršs tranzīts ir jāuzskata par tādu, kas pārkāpj preču zīmes īpašnieka tiesības tranzīta valstī. Šajā sakarā es piekritu Komisijas viedoklim, saskaņā ar kuru Regula Nr. 3295/94, pirmkārt, nosaka apstākļus, kādos muitas dienesti var rīkoties saistībā ar precēm, par kurām ir aizdomas, ka tās ir viltotas²⁵, un, otrkārt, paredz pasākumus, ko kompetentās iestādes var veikt attiecībā uz minētajām precēm²⁶. Tomēr tas neattiecas uz vērtējumu preču zīmju tiesību jomā par jautājumu, vai tika pārkāptas preču zīmes tiesības un vai runa ir par preču zīmes izmantošanu, kas var būt aizliegta tādēļ, ka tā apdraud preču zīmes tiesības.

41. Kā es to jau norādīju, nepastāvot pamatotām aizdomām par to, ka preces, uz kurām

22 — 2004. gada 7. janvāra spriedums lietā C-60/02 X, saukts par spriedumu "Rolex" (*Recueil*, I-651. lpp.).

23 — Turpat, 54. punkts. Skat. arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Polo/Lauren*, 29. punkts.

24 — Iepriekš minētais spriedums lietā *Rolex*, 58. punkts.

25 — Skat. Regulas Nr. 3295/94 1. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

26 — Skat. Regulas Nr. 3295/94 1. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

ir preču zīmei identisks apzīmējums, tiks laistas apgrozībā tranzīta dalībvalstī, pārkāpjot preču zīmes īpašnieka tiesības šajā dalībvalstī, vienkāršs tranzīts pats par sevi nevar apdraudēt preču zīmes pamatfunkcijas. Šādos apstākļos nebūs preču zīmes īpašnieka tiesību apdraudējuma tranzīta valstī.

attiecīgās preces tiek nelikumīgi laistas apgrozībā, noteicošā loma izriet no Regulas Nr. 3295/94 otrā un trešā apsvēruma²⁷. Tiesa iepriekš minētajā spriedumā lietā *Polo/Lauren* īpaši norādīja, ka attiecīgās preces, kurām piemēro ārējā tranzīta režīmu, varētu tikt nelikumīgi laistas apgrozībā Kopienā²⁸. Pretēji situācijai šajā lietā, iepriekš minētajā lietā *Polo/Lauren* attiecīgajām precēm netika piemērots ārējā tranzīta režīms ar galamērķi dalībvalstī, kur tās drīkst brīvi tirgot.

42. Turpretī, ja šādas aizdomas par nelikumīgu tirdzniecību izrādās pamatotas, tiks pārkāptas preču zīmes tiesības. Jebkurā gadījumā šāds pārkāpums neizrietētu no vienkārša tranzīta, bet no apstākļiem, kas atklāj to, ka pastāv patiešs un faktiskais risks, ka preces tiks nelegāli tirgotas tranzīta dalībvalstī vai citā valstī, kurā preču zīme tiek aizsargāta.

43. Iepriekš minētajos spriedumos lietās *Polo/Lauren* un *Rolex* tieši tas, ka attiecīgās preces, ļoti iespējams, tiktu nelikumīgi laistas apgrozībā Kopienā, noveda Tiesu pie viedokļa, ka šajā sakarā ir jāpiemēro Regula Nr. 3295/94 paredzētie intervences pasākumi pat tad, ja attiecīgajām precēm tika piemērots ārējā tranzīta režīms. Apstākļa, ka

44. Tā kā šis apstāklis šajā lietā ir pārbaudīts, tad pierādījumu, kas varētu pamatot aizdomas par to, ka preces tiks tirgotas tranzīta valstī, neesamībai ir noteicošais raksturs, lai secinātu, ka Regula Nr. 3295/94 nav atbilstoša, lai konstatētu apzīmējuma izmantošanu, kas var būt aizliegta tādēļ, ka tā apdraud preču zīmes īpašnieka tiesības tranzīta valstī.

27 — Skat. šo secinājumu 9. punktu.

28 — 34. punkts.

45. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, es domāju, ka Tiesai uz iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild tā, ka Direktīvas par preču zīmēm 5. panta 1. un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka reģistrēta preču zīme nepiešķir īpašniekam tiesības aizliegt preču, uz kurām ir norādīts

minētajai preču zīmei identisks apzīmējums, vienkāršu tranzītu, ja nav pierādījumu, ka preču īpašnieks uzsāk vai jau ir uzsācis praktisku darbību ar mērķi laist šīs preces apgrozībā valstīs, kurās preču zīme tiek aizsargāta. Valsts tiesai ir jānosaka, vai šajā gadījumā šie pierādījumi ir apstiprināti.

III — Secinājumi

46. Ņemot vērā minētos apsvērumus, es iesaku Tiesai uz *Bundesgerichtshof* uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, 5. panta 1. un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka reģistrēta preču zīme nepiešķir īpašniekam tiesības aizliegt preču, uz kurām ir norādīts minētajai preču zīmei identisks apzīmējums, vienkāršu tranzītu, ja nav pierādījumu, ka preču īpašnieks uzsāk vai jau ir uzsācis praktisku darbību ar mērķi laist šīs preces apgrozībā valstīs, kurās preču zīme tiek aizsargāta. Valsts tiesai ir jānosaka, vai šajā gadījumā šie pierādījumi ir apstiprināti.